

Sąd nad Babilonem

Część I: Przegląd lekcji

Tekst przewodni: Ap 17,14.

Cel studium: Ap 17—18 dotyczy upadku eschatologicznego Babilonu w ostatnich dniach historii świata.

Wprowadzenie: Ap 17 opisuje powstanie i upadek eschatologicznego Babilonu symbolizowanego przez kobietę, wielką wszetecznicę (Ap 17,18). Ap 18 także przedstawia upadek Babilonu, ale tym razem jako wielkiego miasta (Ap 18,10.16.18-19).

Tematy lekcji: Lekcja i tekst przewodni wprowadzają następujące tematy:

I. Trzy ogólnoświatowe alianse w czasie końca. Liczne symbole *Apokalipsy Jana* składają się na trzy ogólnoświatowe alianse, które powstaną w czasie końca w następujących dziedzinach: (1) religii, (2) władzy świeckiej/politycznej, (3) wspólnoty „świętych”.

II. Różnica między wizjami a ich objaśnieniem. W wizji prorok może zostać przeniesiony w dowolny czas i miejsce, ale wyjaśnienia wizji udzielone prorokowi są podane z perspektywy czasu i miejsca, w których znajduje się prorok.

III. Tożsamość siedmiu królów z Ap 17,10. Aby zrozumieć tożsamość siedmiu królów z Ap 17,10 musimy ustalić ramy czasowe szóstego króla.

IV. Narracja Ap 17. Podsumowanie wydarzeń czasu końca w świetle punktu I.

Praktyczne zastosowanie: W tej części zbadamy, jak powinniśmy traktować chrześcijan z innych wyznań, skoro wiemy, że Bog ma wielu wiernych wyznawców, którzy jeszcze nie usłyszeli wezwania do wyjścia z Babilonu. Przyjrzymy się także podobieństwom i istotnym różnicom między kobietami z Ap 12 i Ap 17 oraz gotowości ludu Bożego na powtórne przyjście Jezusa Chrystusa.

Część II: Komentarz

W Ap 17—18 Babilon zyskuje wsparcie świeckich/politycznych sił ziemi w jego wojnie przeciwko świętym (Ap 17,6), ale ostatecznie siły te zwracają się przeciwko Babilonowi i niszczą go (Ap 17,16). Ap 18 wyraża potrójny żal sił świata z tego powodu (Ap 18,9-19). Podczas gdy świat opłakuje upadek Babilonu, święci cieszą się z niego (Ap 18,20).

Rozwinięcie głównych tematów lekcji 12:

I. Trzy ogólnoświatowe alianse w czasie końca.

Ap 16-18 zawiera zdumiewający zbiór obrazów opisujących siły i ugrupowania w czasie końca. Dzięki starannej analizie staje się jasne, że wiele tych obrazów to różne sposoby opisanie tej samej rzeczywistości. Na przykład, siedem głów bestii jest przedstawione także jako siedem pagórków i siedmiu królów (Ap 17,9-10). Podobnie wielka wszetecznicą (Ap 17,1) to ta sama kobieta, która siedzi na bestii (Ap 17,3) oraz Wielki Babilon (Ap 17,5). Zauważyliśmy wcześniej w lekcji 11 (punkt I.), że lud Boży także został nazwany różnymi nazwami w *Apokalipsie Jana*.

Szereg obrazów w tych rozdziałach można połączyć w trzy ogólnoświatowe alianse, które powstaną w ostatnim okresie historii świata.

1. Powstaje zatem ogólnoświatowy alians organizacji i instytucji religijnych, które łączą się w opozycji wobec Boga i Jego wiernego ludu. Ten alians jest przedstawiony jako Babilon, wielka wszetecznicą, wielkie miasto czy kobieta dosiadająca bestii.

2. Powstaje wielki ogólnoświatowy alians sił świeckich, politycznych i militarnych. Ten alians także jest rozmaicie nazywany w *Apokalipsie Jana*: królowie całego świata (Ap 16,14), miasta narodów (Ap 16,19), królowie ziemi, mieszkańcy ziemi (Ap 17,2), bestia (Ap 17,3), siedem głów, siedem pagórków, siedmiu królów (Ap 17,9-10) i dziesięć rogów (Ap 17,12-13). Te świeckie moce są także przedstawione jako królowie (Ap 18,19), kupcy (Ap 18,11) oraz sternicy, przewoźnicy i żeglarze (Ap 18,17).

3. Powstaje także ogólnoświatowy alians świętych w czasie końca nazwany następująco: zapieczętowani (Ap 7,1-3); 144 tysiące (Ap 7,4-8); reszta (Ap 12,17); święci (Ap 14,12); pilnujący szat swoich (Ap 16,15), powołani, wybrani i wierni wyznawcy Baranka (Ap 17,14). W punkcie IV. omówimy krótko narrację tych trzech aliansów w ostatnich dniach historii świata.

II. Różnica między wizjami a ich objaśnieniem.

W prorocत्वach apokaliptycznych występuje wyraźne rozróżnienie między wizjami a objaśnieniami. W wizji prorok może zostać przeniesiony w dowolne miejsce we wszechświecie w dowolnym czasie. Wydarzenie ukazane w wizji niekoniecznie dzieją się w miejscu i czasie, w jakich żyje prorok. Jednak kiedy wizja jest następnie objaśniana, to takie objaśnienie zawsze jest udzielane z perspektywy czasu, miejsca i okoliczności, w których znajduje się prorok.

Na przykład, w Dn 2 Nebukadnesar zostaje przeniesiony do czasu końca świata w wizji wielkiego posągu i kamienia, który stał się wielką górą i wypełnił całą ziemię (Dn 2,31-36). Objasnienie wizji przez Daniela jest jednak zdecydowanie ugruntowane w czasie i miejscu Nebukadnesara. Zaczyna się bezpośrednim, jednoznacznym oświadczeniem: „Ty jesteś głową ze złota” (Dn 2,38). Następnie Nebukadnesarowi wyjaśniono, że po jego królestwie nastaną inne kolejne królestwa, kiedy przyjdzie ich pora.

Podobnie jak Dn 2, apokaliptyczne prorocत्व w Dn 7 także dzieli się na dwie części: opis wizji (Dn 7,2-14.21-22) oraz objaśnienie wizji (Dn 7,15-20.23-27). Choć Daniel doświadczył wszystkich elementów wizji, w tym dotyczących wydarzeń czasów końca, objaśnienie wyjaśnia, że wizja dotyczy głównie przyszłych doświadczeń ludu Daniela (Dn 7,17-18.23-27). Podobny wzorzec jest widoczny w Dn 8 i Za 4.

Prorocy zazwyczaj nie rozumieli objawienia po samym ujrzaniu wizji. Objawienie było konieczne, by objawienie stało się zrozumiałe. Ponieważ objaśnienie to było udzielane w pierwszym rzędzie dla dobra proroka, było ugruntowane w czasie, miejscu i okolicznościach życia proroka. Ta zasada ma głębokie znaczenie dla interpretacji trudnych fragmentów *Apokalipsy Jana*, takich jak Ap 17,7-11, jak przekonamy się w punkcie III.

III. Tożsamość siedmiu królów z Ap 17,10.

Punkt II zawiera informacje, które pomogą nam rozwikłać jeden z największych problemów *Apokalipsy Jana*. *Kim jest siedmiu królów z Ap 17,10? Najwyraźniej następują oni jeden po drugim, ale kim jest pierwszy z nich i kim jest ten, który „jest” w objaśnieniu udzielonym przez anioła? Czy jest to potęga z czasów Jana, czy może z innego okresu dziejów świata?*

Jeden z popularnych poglądów widzi siedmiu królów jako siedmiu kolejnych papieży. Zazwyczaj sekwencja ta ma zaczynać się w 1929 roku, kiedy Mussolini zwrócił Watykan władzy kościelnej, a kończyć się na ostatnim papieżu w historii świata. Ten pogląd często zakłada, że obecny papież jest ostatnim lub przedostatnim w dziejach. Tak więc pogląd ten nieuchronnie prowadzi jego zwolenników do wyznaczania dat związanych z końcem świata.

Drugi pogląd jest dość popularny wśród adwentystycznych uczonych. Sugeruje, że czas szóstego króla (tego, który „jest” w Ap 17,10) to okres w latach 1798-1929, kiedy papieństwo było pozbawione świeckiej władzy. Pięcioma wcześniejszymi „królami” miałyby być Babilon, Persja, Grecja, Rzym i średniowieczne papieństwo. Tym, który „jest” miałyby być papieństwo pozbawione doczesnej władzy. Siódmym królem miałyby być papieństwo obecnie, przywrócone do władzy jako państwo watykańskie.

Jednak wskazówki zawarte w powyższym punkcie II. wykluczają oba te poglądy. Fragment o siedmiu królach nie jest zawarty w zapisie wizji (Ap 17,3-6), ale w objaśnieniu wizji (Ap 17,7-18). Tak więc król czy królestwo, które „jest” musiało istnieć w czasie, w którym żył Jan i w którym otrzymał wizję. Jedynie wówczas objaśnienie to ma sens. Jeśli tym królestwem, które „jest”, było pogańskie imperium rzymskie w czasach Jana (szóste królestwo), to pięcioma, które „upadły” mogą być wcześniejsze potęgi starożytnego świata (ściśle związane z losami ludu Bożego - *przyp. tłum.*): Egipt, Asyria, Babilon, Persja i Grecja. Siódmym królestwem jest średniowieczne papieństwo, a „ósmym” królestwem (Ap 17,11), które jest jednym z siedmiu, byłoby odrodzone rzymskie papieństwo - Babilon z Ap 17, obejmujący także dwóch innych uczestników szatańskiej triady („smoka” czyli pogaństwo i spirytyzm oraz „fałszywego proroka” czyli odstępczy protestantyzm). Ta globalna forma Babilonu dosiadającego szkarłatnej bestii politycznej mocy wciąż jeszcze należy do przyszłości.

IV. Narracja Ap 17.

Jak zauważyliśmy w punkcie I., trzy ogólnoswiatowe aliansy rozwiną się w czasie końca: alians świętych złożony z poszerzonej reszty, obejmujący tych, którzy wyszli z Babilonu, by przyłączyć się do Bożej reszty, alians religijnych instytucji przeciwnych Bogu i Jego ludowi oraz alians świeckich potęg politycznych. Dwa ostatnie alianse powstaną w opozycji do finalnego, ogólnoswiatowego głoszenia ewangelii przez resztę (Ap 14,6-7; Ap 18,1-4). Za pomocą fałszywej ewangelii „inspirowanej” przez demonicznych aniołów (Ap 16,13-14) Babilon (szatańska triada [Ap 16,19]) zgromadzi po swojej stronie moce świeckie i polityczne w skali globalnej (Ap 16,14.16). Babilon przedstawiony jako niewiasta dosiada bestii (Ap 17,2-7). Przez krótki czas sprzymierzone instytucje religijne zdominują władze polityczne świata kierując ich wściekłość przeciwko świętym (Ap 17,6; 13,15-17). Ale osuszenie Eufratu (Ap 16,12) symbolicznie przedstawia czas, kiedy siły świeckie i polityczne wspierające wszetecznicę Babilon odwrócą się od niej i zniszczą ją (Ap 17,16). Bóg uratuje swoją resztę w czasie końca przed zagładą (Ap 17,14). Po upadku Babilonu globalne siły świeckie dojdą do swego końca podczas powtórnego przyjścia Jezusa Chrystusa (Ap 19,17-21).

Część III: Praktyczne zastosowanie

We fragmencie całkowicie poświęconym wydarzeniom czasów końca doszukanie się praktycznego zastosowania może się okazać trudne. Poniższe propozycje mogą je ułatwić.

1. *Co wynika dla nas obecnie ze świadomości, że jako wierny lud Boży, Boża reszta, mamy wzywać innych wiernych wyznawców Boga do wyjścia z Babilonu (Ap 18,4)?* Świadomość, iż eschatologiczny Babilon ma pozorne chrześcijańskie oblicze nie powinna nas zwieść co do jego prawdziwej natury jako głównego wroga Boga w czasie końca. Pamiętajmy jednak, że choć przywódcy religijni i polityczni zeloci jednakowo sprzeciwiali się misji Jezusa, On zawsze łaskawie traktował osoby należące do tych grup (Łk 6,15; Mk 12,28-34).

2. *Czego możemy się nauczyć z opisów kobiet w Ap 12 i Ap 17?* Istnieją pewne podobieństwa między kobietami przedstawionymi w Ap 12 i Ap 17. Obie mają religijny charakter (wszetecznicą Babilon symbolizuje fałszywą formę chrześcijaństwa). Jednak kobieta w Ap 12 jest wiernym Bożym Kościołem na przestrzeni dziejów, w tym szczególnie w okresie 1260 lat w dziejach chrześcijaństwa oraz potem jako reszta potomstwa kobiety. Jana zdumiewa (Ap 17,6) fakt, iż przeciwnikiem Boga i Jego ludu w czasie końca jest także kobieta, a zatem instytucja mająca rzekomo chrześcijańskie oblicze! Dla każdego wyznawcy Jezusa z osobna fakt ten powinien być trzeźwiącą lekcją. Pycha i upór mogą nas doprowadzić do upadku, nawet jeśli uważamy się za wiernych wyznawców Boga (J 16,2).